

Čarovniška knjiga II

ali

kako
je izginila
šola

Alenka Klopčič

ilustrirala Marta Bartolj





Čarapino za boljši dan!

“Tara, Lara! A danes ne mislita vstati?” je tako kot vsako jutro robantila Sara, ki je za razliko od sester lažje vstajala. To je izkoristila za pripravo omamno dobrega napitka čarapina, s katerim je tako vsak dan razvajala svoji najstniški sestri.

"Dajmo no, punc! Na mizi vaju že čaka čarapino za boljši dan!" je še enkrat glasno zavpila in pred bučo Dondalabumbo položila Tarino najljubšo modro, Larino zeleno in svojo roza skodelico, iz vseh pa se je vil topel in dišeč vonj, da so se Dondalabumbi male rdeče oči kar malce zarosile.

"Mislim, da je Tara že šla," je v kuhinjo zaspano pridrsala Lara.

"Aja? Brez čarapina?" je kar malce užaljeno vprašala Sara, ki se ji je že dozdevalo, kako je z njuno zaljubljeno sestro. Ponoči, ko sta onidve čarali v kleti, ki že dolgo ni bila deležna pleskanja, da so bile stene najprej vijolične, potem rdeče pa rumene in na koncu čisto šekaste, je Tara odletela k svojemu Janu. Navadno se je usedla na debelo vejo drevesa ob njegovem oknu in ga opazovala, kako spi.

Z drevesa je tako pred nekaj dnevi opazila tudi nepridiprave, ki so hoteli vlomiti v hišo poleg Janove. Hitro je frcnila s palcem in kazalcem, izgovorila čarobno besedo in že so se vhodna vrata, v katerih

ključavnico sta nepridiprava ravno vtikala žičko, s silo odprla in bučno tresnila nazaj. V hiši so se hipoma prižgale vse luči, nepridiprava pa sta povsem prestrašena in zbegana stekla najprej na eno stran vrta in nato na drugo. Ko je stopil iz hiše Lorenin oče – Tara je šele takrat ugotovila, da je Lorena Janova soseda –, sta se nepridiprava v črnem zaletela drug v drugega in obležala na tleh, dokler ju ni odpeljal policist Branko.

Spet neko drugo noč se je zgodilo, da je v hiši preko ceste neumorno jokal dojenček.

Starša sta bila že tako utrujena od njegovega joka, da sta se začela prepirati. A ko je Tara tlesknila s prstoma in izgovorila čarobno besedo, je dojenček prenehal jokati in starša sta se pomirjeno odpravila spat.

To jutro pa se je odločila, da Jana počaka pred vrati in da gresta skupaj v šolo. Sestri bosta že vedeli, kje je, si je mislila.

In tudi sta.

"Prav, bova šli pa sami v šolo," je vstala od mize Sara. Tarin čarapino je zlila v kaktus na okenski polici v kuhinji, da so iz njega v trenutku pognali čudoviti pisani cvetovi.

"Pa saj veš, da bo vedno več z Janom. Kar sploh ni slabo. Ko sta skupaj, se bolj učita, si pomagata, se





veliko smejeta ... Tara pa je srečnejša zaradi vsega tega," je dejala Lara.

"Ja, saj vem. Samo ..."

"Ja, pogrešaš jo, vem. Saj jo tudi jaz," je Lara vedela, kaj muči Saro. Stopila je k njej in jo objela.

"Tudi jaz jo," je dodala še Dondalabumba, da sta se obe zasmejala.

Sestri sta pozdravili bučo in se odpravili v šolo.



"Kaj pa je? Kaj se je zgodilo?" sta spraševali Lara in Sara, ko sta se drenjali skozi množico, ki je stala na

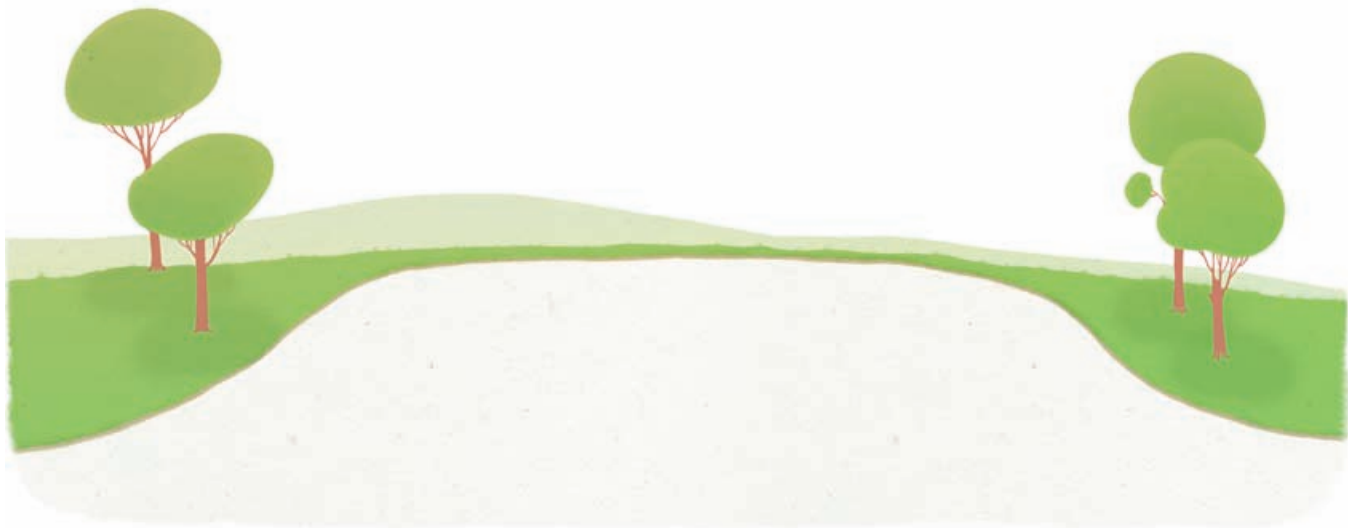
mestu, kjer bi morala stati šola. Ko sta se uspeli pre-riniti skozi, je pred njima zazevala ogromna luknja.

"Kje pa je šola?" je zajecljala Lara.

"To sem se tudi jaz vprašala, sestra," se je k njej obrnila Tara. Lara in Sara je, zaslepljeni od presenečenja zaradi nenavadnega izginotja, sploh opazili nista.

"Kako je lahko izginila šola?" je vprašal tudi Jan, ki je stal poleg Tare. Dekleta so se le spogledala.

Zdelo se je, da nikomur ni prav nič jasno, dokler niso na drugi strani roba ob tej ogromni luknji zagledali Loreno, Anabelo in Rozalijo. Medtem ko sta Anabela in Rozalija z rokami na ustih strmeli v luknjo, pa je Lorena s priprtim pogledom in prikritim na-





smeškom strmela naravnost v tri čaravnice. Njen pogled se je zdel zares nenavaden. Čez obraz ji je padal srebrn pramen, ki ga tam prej ni bilo. Tri čaravnice so se počasi in previdno, da niti Jan ni opazil, zadensko umaknile nazaj v množico.



"Morala bi priti domov!" se je sama nase hudovala Tara, ko so stopile ven iz množice.

"Kaj pa govoriš? Kakšno povezavo ima to z izginotjem šole?" je vprašala Lara.

"Prvič v življenju nisem spila tvojega čarapina pa

poglej, kaj se je zgodilo!" je že hlipala Tara.

"Ah, daj no! To pa res nima nič s tem!" se je nasmejnila Sara.

"Vedno ga spijem za boljši dan ... Pa si poglej začetek današnjega dne," je spustila prvo solzo Tara, njeni kodrasti črni lasje pa so od morja čustev, ki so jo preplavljala, izgubili ves lesk.

"Daj no, sestrice, saj bomo rešile zadevo," je k sestrama stopila Lara in obe prijela za roki. Ko so takole stale v krogu in se držale za roke, so bile zmedene kot še nikoli. Niso si mogle predstavljati, kdo ima tolikšno moč, ki – kot se zdi – presega njihovo. In kdo bi to moč izkoristil za to, da bi izginila šola ...



Lorena in Van Hlod

“Bravo, Van Hlod! Brilljanten si!” je sam sebi vzklikal stari Van Hlod, ki mu še vedno ni dalo spati, da je spodletel njegov zadnji poskus razkrinkanja treh čarovnic v primeru izginotja Gradiškega jezera.

Po dnevih in nočeh globokega razmišljanja in snovanja hudobnega načrta, s katerim bi dokončno razkril Saro, Laro in Taro, kot je razkril njihovo mamo, je končno našel rešitev.

"Lorena!" je zaklical in skoraj poletel skozi ogromna železna vrata svoje črne vile na tretjem hribu od Lukovice. Od razburjenja pa je skoraj izgubil svoje črne škornje z neverjetno visokimi petami, s pomočjo katerih je skrtil svojo majhnost.

Lorena, ki je s počasnim in ošabnim korakom stopala po ulici proti svojemu domu, ni niti slutila, da jo nekdo opazuje izza drevesa, na katerem je zadnje noči preživljala Tara in bdela nad spečim Janom. Tokrat Tare ni bilo, da bi ji pomagala – pomagala bi ji, čeprav Lorena ni bila njena prijateljica, ampak prej tekmica. V bližini ni bilo nikogar drugega, ki bi ji lahko priskočil na pomoč.

"Šalabum!" se je iznenada slišalo in ko je Van Hlod stopil izza drevesa, je Lorena že nepremično stala s še vedno odprtimi očmi. Z roko je ravno segala v šolsko torbo po ključ, s katerim bi si odklenila vrata svojega doma. Njene oči, ki so zaznavale vse dogajanje, so tedaj videle Van Hloda, kako je pripeljal velik avto, v katerega jo je naložil – zamrznjeno v veliki kocki ledu.





"Lorena, Lorena, tako ljubosumna in zavistna," je slišala Van Hlodov glas, ko se je kocka, v katero jo je zamrznil in jo ugrabil izpred domačega praga, stopila. Globoko je zajela sapo.

"Prav to ljubosumje in ta zavist bosta naredila iz tebe najmogočnejšo čarovnico na svetu!" je bil navdušen stari spletkar.

"Kaj?" je prestrašeno vprašala sicer vedno naduta najstnica.

"Šalabum – čar – bar!" je zatulil stari Van Hlod, ko je v Loreno uperil veliko palico, s konca katere je sijala fluorescenčno zelena svetloba.

Ni bilo potrebno ponoviti čarovniškega izreka, saj je bila Lorena že uročena. Njene oči so se obarvale povsem črno in rjave lase ji je zdaj prekril srebrn pramen.

"Šola mora izginiti!" se je k Van Hlodu obrnila uročena Lorena.

"Tako je! Pridna punca!" se je zarežal stari Van Hlod in jo pospremil ven iz svoje velike črne vile.

Vedel je, da bo urok zdržal tako dolgo, kot je potrebno – dokler Lorena ne začara šole, da bo ta poniknila v domačem kraju in se pojavila na čisto drugem koncu sveta. Naslednje jutro pa se ne bo spomnila prav ničesar več, le še bolj se bo zavedala svoje zavisti, ljubosumja in zlobe do Tare.



Kako je izginila šola?

“Lorena? Lorena?”
"Hm? Kaj?" Lorena je šele zdaj slišala glas Anabele in začutila roko Rozalije, ki jo je stresala, ko je spet odplavala z mislimi neznano kam.

"Kaj ti je zadnje čase, Lorena?" je vprašala Anabela.

"Ja, tako čudna se zdiš!" je dodala Rozalija.

"Ah, ne pretiravajta," ju je odrinila Lorena. Še vedno so gledale v veliko luknjo, kjer je še prejšnji dan stala šola.

"Kam bi lahko izginila naša šola?" je bila zaskrbljena Rozalija.

"Daj, poslušajta se! Kam bi lahko izginila šola? Kaj ti je zadnje čase, Lorena?" ju je začela oponašati vidno predrugačena Lorena. Njej sta se dekleti vedno prilagajali. Vedla se je tako vzvišeno, da sta ji hoteli le ugajati. Toda sedaj je bila tako drugačna, da sta se je kar malce bali.

"Em, oprosti," je zajecjlala Rozalija.

"Pomiri se," ji je prigovarjala Anabela.

"To, da ni šole, je čisto super!" je zaploskala Lorena.

"Bom lahko več časa preživela s svojim sosedom Janom!" Obrnila se je na peti, Rozalija in Anabela pa sta se le spogledali.



"Jaaan! Jaaan!" je vpila Lorena in tekla za Janom. Ta je sam stopal po ulici, ki je vodila do hiše, kjer je živel in je stala poleg tiste, kjer je živela Lorena.

"Joj, pa ne že spet," si je zamrmral, ko jo je zagledal. Sit je bil njenega zalezovanja, ki je postajalo vse hujše, odkar se je videval s Taro. A je hitro skrnil nejevoljo in jo le pozdravil: "Živijo, Lorena."

"Živijo, Jan!" je zasopihala Lorena in se mu nasmehnila tako prisiljeno, da je bila v trenutku še sama sebi nadležna.

"Kaj praviš na tole danes? Kar ni več šole, kaj?" se je še kar smejala.

"No, meni se to ne zdi zabavno," ji je resno odgovoril.

"Ja, imaš prav," se je v hipu navidezno zresnila. "Če hočeš, se lahko tudi skupaj učiva ..."

"Oprosti, Lorena, a danes mi ni do učenja," je dejal Jan in zavil k svoji hiši.

"No, prav, pa jutri. Se vidiva!" je še zaklicala za njim, ko je že zaprl vrata.



"Dondalabumba, zakaj bi kdo hotel, da izgine šola?" je vprašala Lara, vse tri čaravnice pa so se posedle za mizo, na kateri je stala njihova vsevedna buča.

"Zato, da razkrinka vas," je odvrnila buča.

"Ampak ... Ne razumemo," je zamomljala Sara.

"Tudi jaz nimam čisto jasne slike v tem primeru. Kaj takega se mi še ni zgodilo," je nadaljevala Dondalabumba. "Vidim Van Hloda, za katerega vem, da je cele dneve in noči poglobljen v čarovniške knjige snoval načrt, kako vas bo razkril in se maščeval za ponižanje ob Zimskem festivalu, ampak vidim še eno senco. Mislim, da je dekle ..."

"Kaj? Ima Van Hlod pomočnico?" je napeto vprašala Tara.

"Zdi se tako, ampak ne vem, zakaj je povsem v senci," je bila zmedena tudi buča Dondalabumba, ki sicer nikdar ni bila zmedena.

"In kako naj pridemo zadevi do dna?" je vprašala Sara.

"Eno je gotovo: najprej morate ugotoviti, kako je izginila šola," je zavzdihnila Dondalabumba.



Anabela in Rozalija

“Jan?” je zaklicala Tara, ko je ta ravno stopal v Lorenino hišo.

"O, živijo!" je presenečeno pozdravil. "Nisem vedel, ali boš danes prišla naokoli. Lorena pa me je prosila, če ji pomagam pri matematiki ..."

"Ja, saj nimaš nič proti, kajne?" se je hudobno nasmejnila Lorena.

"Ne, sploh ne. Uspešno učenje!" se je Tara sunkovito obrnila in odhitela po poti, po kateri je prišla.

"Tara?" se je Jan ozrl prek Loreninega ramena, ko je že stal v njeni hiši, ona pa je sunkovito zaprla vrata.



Ko je Tara pritekla do mesta, kjer je še dan prej stala šola, sta tam še vedno sedeli Anabela in Rozalija, poleg njiju pa sta že bili Sara in Lara.

"Lorena in Jan se učita, tako da je zagotovo ne bo sem," je dejala Tara.

"Dobro," je odvrnila Sara in se obrnila k Anabeli in Rozaliji. "No, kaj je bilo zadnje čase z Loreno?"

"Saj vam praviva, da je bila res čudna," je dejala Anabela.

"Zgodilo se je kar čez noč," je dodala Rozalija.

"Kot bi jo nekdo začaral," sta zamomljali vidno pretreseni.



"Dobro, puncici, potem potrebujemo vašo pomoč," je dejala Tara.

"Najino pomoč?" sta se odzvali Anabela in Rozalija.

"Ja, vse skupaj gremo do Van Hloda," je dejala Lara. Nadaljevala je: "Če je tako, kot pravita, ima gotovo on nekaj pri tem!"

"Prav. Pa pojdemo," sta odvrnili Anabela in Rozalija ter vstali.

Pet deklet se je hitro odpravilo proti hribu, na katerem je stala črna vila gospoda Van Hloda, nadnje pa se je že spuščala hladna tema.







Van Hlod v svetlobi resnice

“Van Hloda ni doma!” je zatulil Van Hlod z notranje strani vhodnih vrat, ko so dekleta pozvonila in s pestmi udarjala po njegovih vratih.

"Kako vas ni doma, če pa vas slišimo?" je zavpila Lara.

"Slišite mojega papagaja!" je zatulil nazaj in se v istem hipu prijel za usta, ker je doumel, kaj je rekel.

Dekleta so se spogledala in tri čaravnice so vedele, da bodo morale uporabiti svojo moč, da bodo odpahnila velika vrata.

Sara se je obrnila k Anabeli in Rozaliji, ki sta stali za sestrami in jima s prstom pokazala nekam v daljavo: "Poglejta!"

Ko sta pogledali za njenim prstom, sta Lara in Tara frcnili s palcem in kazalcem, zašepetali čarobno besedo in že odpahnila vhodna vrata.

"Kaj pa je?" sta vprašali Anabela in Rozalija.

"Em, luna!" si je izmislila Sara in hitro stopila za sestrama, ki sta že stali v mračni vili.

Anabela in Rozalija sta se spogledali; polna luna ju ni ganila. Malce boječe sta stopili v ogromno vilo čudaškega Van Hloda. Nista si mislili, da bo to kdaj potrebno, toda če bo kaj pomagalo Loreni, nista imeli izbire. Ne da bi se zavedali, sta se od strahu prijeli za roke.

"No, povejte nam, gospod Van Hlod, kaj ste naredili z Loreno!" je bila neučakana Tara. Ni si priznala, toda v sebi se je bala, da ima Lorena sedaj takšno moč, da bo uročila tudi Jana.

"Kaj se pa to pravi?! Vdrete v moj dom in me takole napadate!" je bil jezen Van Hlod, ki je kot kakšna ranjena žival krožil po veliki dnevni sobi, v kateri so stali, oči pa so mu divje begale sem in tja in iskale možen izhod.

"Saj vas ne napadamo, le vprašamo," je odvrnila Lara.

"No, če se čutite napadenega, morda res nekaj skrivate," ga je lovila za besedo Sara.









"Nič se ne čutim napadenega, ker nimam kaj skriti. Lorena je ..." je že začel govoriti Van Hlod, a utihnil, ko je v ogromni dnevni sobi z izjemno visokimi stropi zagledal manjšo luknjo ob svojem kamini, za katero sploh vedel ni. Morda bi pobegnili kar skoznjo! Toda zagotovo ga bodo čaravnice pričarale nazaj. "Joj, res sem v godlji," si je zamomljal.

"Kaj si rekel, starec? Lorena je kaj?!" je stopila v ospredje Anabela. Tri čaravnice so se le spogledale, saj je še niso vidеле takšne. Vedno je le stala ob Loreni in se smejala njenim neslanim šalam.

Nad njenim izbruhom je bila presenečena tudi že povsem prestrašena Rozalija, ki je stopila korak nazaj.

"No, saj nisem tako star," je na presenečenje vseh odvrnil Van Hlod. "Pijem tudi nek napitek za mladost," je že začel govoriti, da bi preusmeril tok dogajanja, ko ga je sunkovito potegnila v zrak nevidna sila.

Tri čaravnice so vanj uperile svoje prste in zdelo se je, kot da iz njih prihaja močna rumena svetloba. Ta je objemala Van Hloda, ki je lebdel nad dekletki skoraj pri vrhu stropa svoje temne dnevne sobe. Ogenj v kamini je ugasnil in okna so se sunkovito odprla, da je skozi sobo zavel leden nočni zrak.

Rozalija, ki je stala za vsemi, je omedlela, Anabela pa je otrpnila in izustila: "Kaj za ...?"

Sara ji je, ne da bi pri tem odmaknila pogled z Van Hloda, odgovorila: "Brez skrbi, Anabela.

Zdaj ti bo odgovoril na vprašanje."

"Ker ga obdaja svetloba resnice, ne more lagati," je dodala Lara, ki je prav tako nepremično gledala v Van Hloda.

"Daj, ponovi mu vprašanje," jo je spodbudila Tara, prav tako s pogledom uperjenim v lebdečega starca.

"Lorena je ... Kaj?" je ponovila zadnje vprašanje Anabela in pogledala Van Hloda, ki se je zdel kot voščena lutka v zraku. Premikale so se le njegove oči.

Čeprav je želel sprva reči, da je Lorena sama prišla k njemu po nasvet, kako naj doseže, da se bosta Jan in Tara skregala, pa zdaj res ni mogel lagati. Čeprav

je želel povedati zlagano misel, se mu je jezik odvezal in govoril je le resnico, ki je ni želel povedati.

"Lorena je bila začarana le za tisto noč, ko je izginila šola. Potreboval sem njeno zavist in ljubosumje, da sem lahko iz nje napravil prvovrstno čarovnico, ki je začarala, da je šola izginila. Da je začarala šolo, je želela tudi sama, prav zaradi svojega ljubosumja in zavisti do Tare. Tako bi imela več časa za soseda Jana ..."

"Toda zakaj ste vi želeli, da šola izgine?" mu je skočila v besedo Rozalija, ki se je že zavedla in vstala s prašnih tal.

"Da bi lahko za to obtožil te tri čarovnice!" je zavpil Van Hlod, da se je rumena svetloba resnice, ki ga je objemala, vidno zatresla. "To sem hotel storiti danes, ko se zbere občinski svet, vas pa bi potem za vedno izgnali iz naših krajev!" se je zlobno zarežal.

"Ampak, gospod Van Hlod, ali ne vidite, da vi uporabljate moči le v zle namene?" je vidno užaloščena zavpila Lara.

"Mladi moramo hoditi v šolo, se učiti in se družiti!" se ji je pridružila še Sara.

"Že, toda ne ve! Ve ste čarovnice!" je ostal neprizadet Van Hlod. "Tako kot je bila vaša mama in pred njo njena ..."

"Kaj vas to briga! Saj so dobre čarovnice!" je zavpila Anabela.

Njena izjava je presenetila sestre, da so vse v čarovniški sekundi obrnile poglede v njo, Van Hlod



pa je ob tem boleče štrbunknil na tla. Slišal se je le njegov: "Auuu!"

Ko se je pobiral s tal, je Tara vprašala Anabelo: "Ali ste vedele, da smo čarovnice?"

"No," je stopila korak nazaj Anabela, prednjo pa se je zdaj postavila Rozalija. "Dozdevalo se nam je, da ste malo drugačne, ja," je iskreno odgovorila.

"Malo drugačne?" je vprašala Lara.

"No ja. Vedno se držite bolj zase, živite same v tisti pisani hiši in pogosto ljudje ponoči opažajo nenavadne stvari, ki vodijo k vam," je pojasnila Anabela.



"Na primer?" je vprašala Sara.

"Na primer muc učiteljice Majde. Nekega dne je v prometni nesreči izgubil tačko, naslednji dan jo je imel že nazaj. Zdaj ga učiteljica ves čas išče po vasi, vedno pa ga najde ob vratih vaše hiše," je v eni sapi zdrdrala Rozalija.

"Hej, kje je Van Hlod?!" je prekinila pogovor Tara.

"O ne, občinski svet," je zastokala Lara. Sara pa je že otipala luknjo pri kaminu, skozi katero se je najbrž izmuznil starec.

Tri čarovnice so se spogledale in hipoma zagrabile tri metle, ki so stale v kotu Van Hlodove dnevne sobe. Na njih je bil le prah, ker jih očitno nikdar ni res uporabil. V stiku z njihovimi dlanmi pa so metle zažarele – Larina rumeno, Sarina rdeče in Tarina srebrno.

Čarovnice so se posedle nanje, se obrnile k Anabeli in Rozaliji in jima pomahale: "Se vidimo!"

"Ja, se vidimo," sta odvrnili Lorenini prijateljici. Ko sta še gledali za tremi čarovnicami, za katerimi se je zdaj vila le žareča svetloba, sta zamrmrali: "Kako kul ..."

Na občinskem svetu

Ko so tri čaravnice priletele pred lukovški občinski dom, je bilo vse tiho, nanje je sijala le polna luna. V njej so zagledale svojo bučo Dondalabumbo, ki jim je prikimala: "Pohitite, punce!"

Lara, Sara in Tara so stopile v dvorano, kjer je ta večer sestankoval občinski svet, v katerem je sedel tudi Lorenin oče. Sredi zbranih je že stal Van Hlod in kričal z rokami, ko jim je razlagal: "Šolo so začarale tri

čaravnice. Že ves čas vam govorim, da so med nami! To so ..."

Še preden je zaključil stavek, so pred občinski svet stopile tri sestre.

"Rekel bo, da smo to me," je dejala Tara.

"Ampak me nismo krive, da je šola izginila," je dodala Sara.

"Tega si ne bi nikdar niti v sanjah želele!" je bila iskrena Lara.



Zbrani so se le začudeno spogledali in začeli nekaj mrmrati.

"Ne nakladajte! Ve ...!" je spet začel vpiti in kriliti Van Hlod, ko ga je prekinila – Lorena.

"Ne, niso bile one."

"Lorena?" je bil začuden njen oče.

"Ne, niti nisem bila jaz. Ali pa? Ne vem," je bila zmedena Lorena. "Vem le, da me od večera, ko je izginila šola, obhaja nek neznan občutek in neka sila me vleče proti Van Hlodovi vili."

"Ti! Kaj si ji storil?" je v hipu vstal Lorenin oče in se namenil proti Van Hlođu.

"Nič, jaz ..." Previdno je stopil korak nazaj.

"Oče!" je zavpila Lorena in preprečila, da bi stresel hudobnega starca.

"Jaz sem ji samo postregel z napitkom iz jagodičja in cimeta, v njem pa je bilo nekaj praška tiste pijače, ki jo pijejo te tri čaravnice vsako jutro. Pravijo ji čarapino. Lorena pa se je potem sama odločila, kaj bo storila," je zdrdral prestrašeni starec, ki je v času, ko so bile Lara, Sara in Tara v šoli in ko je tudi Dondalabumba spala, sunil skozi okno posodo s čarapinom.

"O, ne," so se spogledale sestre. "Počakajte!" so zavpile. "Vemo, kako bomo dobili šolo nazaj!"







Šola je nazaj

Na mestu, kjer je stala šola, so se zbrali člani občinskega sveta, ki so hipoma zbobnali na kup tudi vse ostale krajanke. Ti pa so pripeljali tudi svoje otroke. Med njimi so stale tudi Sara, Tara, Lara pa Lorena in Anabela ter Rozalija, ki sta ravno v pravem trenutku pritekli s hriba, na katerem je stala Van Hlodova vila. Na poti sta srečali tudi zlobnega starca, ki se je prestrašeno opotekal domov.

Luna, ki je sijala, se je zdela še večja in polnejša. Le čarovnice pa so vedele, da jih preko nje opazuje Dondalabumba.

"Primate se za roke in zamižite," je zavpila Tara. V tistem trenutku je zagledala tudi Jana, ki se je

pridružil skupini. Ko je videla njegov presenečeni pogled, mu je le pomežiknila in ga pomirila.

Ljudje so se prijeli za roke in zamižali. V ospredje sklenjenega človeškega kroga, ki je objemal luknjo, kjer je stala šola, pa so stopile tri čarovnice in Lorena.

"Lorena, čeprav se ne spomniš, kaj je bilo tiste noči, ko si spila Van Hlodov napitek, moraš dati zdaj vse od sebe," ji je dejala Sara.

"Van Hlod je potreboval tvoje občutke – zavist in ljubosumje. Skušaj vse to nakopičiti in si zraven zaželeto, da bi bila šola na starem mestu," je dodala Lara.

"Če ne pomaga, pomisli na Jana," je dodala Tara in se ugriznila v ustnico. Tako težko ji je šlo to z jezika.





"Prav," je odvrnila Lorena, ki ni bila povsem prepričana, da jim bo uspelo.

Vse štiri so se razporedile ob zevajoči luknji in ko so tri čarovnice dvignile roke v zrak, je to storila tudi Lorena.

"Lorena, misli!" ji je zavpila Tara.

Lorena je zaprla oči, po glavi pa so ji divjale misli o Janu, Van Hlodu, jagodnem napitku s cimetom ... in o šoli!

"Čar-čar-čar!"

"Čar-čar-čar!"

"Čar-čar-čar!" so zdaj vpile čarovnice.

Nad množico se je razlezla bela svetloba. Za hip je

zavladala čista tišina, nato pa je bilo slišati, kot bi nekaj neverjetno težkega udarilo ob tla. Ko so ljudje odprli oči, so pred seboj zagledali šolo, z neba pa – kot se je zdelo – so padale drobne, svetlikajoče se zvezdice.

"To! Jupi! Šolo imamo nazaj!" so se razlegali veseli klici.

Ko je Lorena skakala od vesela v krogu z Anabelo in Rozalijo, je do nje stopil Jan: "Kje pa so Tara, Lara in Sara?"

Lorena je pogledala naokrog, a sester res ni bilo videti. Ne da bi kaj rekli, so vsi štirje stekli proti pisani hiši treh čarovnic, po poti pa se jim je pridružil še Janov prijatelj Peter.

Življenje s čarovnicami

“**P**ohitimo, pohitimo!” je vpila Tara, ko so vse tri zlagale najnujnejše stvari v svoje pisane kovčke.

"Lara, zgrabi še Dondalabumbo!" je zaklicala Sara.

"Tako," je odvrnila Lara.

Ko so bile že na vratih svoje pisane hiše, so na vhodu zagledale Loreno, Anabelo, Rozalijo, Jana in Petra. Od presenečenja so jim kovčki padli iz rok, Lara pa je skoraj izpustila tudi Dondalabumbo, da je ta že zajela zrak.

"Kaj pa vi?" je zajecjlala Tara.

"Saj gremo," je dodala Lara.

"Ja, pustite nas mimo in ne boste več slišali za nas," je rekla Sara.

"Ne, nočemo tega!" je zavpila Lorena.

"Hočemo, da ostanete z nami," je dodala še Anabela.

"Ja," je pritrdila tudi Rozalija.

Tri čarovnice so se spogledale, Tara pa se je obrnila k Janu: "Toda ..."

"Ja, ne predstavljam si, da te ne bi mogel več peljati na kakav," jo je z nasmeškom prekinil.

"Ali na čarapino," je v smehu dodala Lorena.

Vsi so se zasmejali. Prva je spregovorila Sara: Nikdar nismo želele, da bi se komu kaj zgodilo."





"In res nikdar ne bi storile kaj takega, da bi izgubili šolo," je hitela pojasnjevati Lara.

"Saj vemo," so dejali ostali. "Zdaj pa tudi že vemo, kako je živeti s čarovnicami!" so se zasmeli.

In tako so tri čaravnice ostale v hiši svoje mame. Sokrajani niso nikdar omenjali, kaj se je tiste dni dogajalo in verjetno sploh nihče drug ni izvedel, da so bili njihovi otroci nekaj dni brez šole. Sestre so dobile nove tri prijateljice, Lorena pa se je po novem zagledala v Petra.

Le nekdo ni bil zadovoljen z zaključkom te pripetije. Van Hlod je v svoji črni vili na hribu, ki ga je venomer objemala hladna meglica, že snoval nov načrt, kako bo odgnal tri čaravnice ...



Alenka Klopčič

Čarovniška knjiga II ali kako je izginila šola

ilustrirala Marta Bartolj

lektorirala Maja Sušin

oblikovala Jamaja, Maja Rostohar

izdala Eko knjiga d.o.o.

tisk Tiskarna Januš

Ljubljana, oktober, 2011

1. natis, 1. izdaja



CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-93-32

KLOPČIČ, Alenka
Čarovniška knjiga II ali Kako je izginila šola / Alenka Klopčič
; ilustrirala Marta Bartolj. - 1. izd., 1. natis. - Lukovica : Eko
knjiga, 2011

ISBN 978-961-93140-2-9

258103040

Vse pravice so pridržane. Noben del te knjige se brez pisnega dovoljenja avtorice ne sme v nobeni obliki reproducirati ali z uporabo elektronskih sistemov predelovati, kopirati, tiskati, razmnožiti ali razširjati. Brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedano javno objavljati knjige ali njenih delov, distribuiranje in dajanje v najem.